

בש"פ 1757/18 - מדינת ישראל נגד עותמאן עמאש

בבית המשפט העליון

בש"פ 1757/18

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: עותמאן עמאש

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים)
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"ז באדר התשע"ח (4.3.2018)

בשם המבקשת: עו"ד נעימה חנאווייה-כראם

בשם המשיב: עו"ד עאדל בוראת

החלטה

1. בקשה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) להארכת מעצר ראשונה של המשיב ב-90 ימים החל מיום 8.3.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 17-18294-06 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

עמוד 1

2. ביום 8.6.2017 הוגש נגד המשיב ונאשם נוסף (להלן: נאשם 1) כתב אישום המייחס להם עבירות של קשר לבצע פשע, רצח בכוונה תחילה, ניסיון לרצח ועבירות בנשק. לפי עובדות כתב האישום, בתמצית, המשיב ונאשם 1 הצטיידו מבעוד מועד בנשק חם וירו לעבר אנשים שהם מסוכסכים עמם בכוונה לגרום למותם. נאשם 1 ירה לעבר האנשים שמונה יריות, והמשיב ירה באוויר יריות רבות על מנת למנוע התנגדות והפרעה לירי שביצע נאשם 1. השניים נמלטו מהמקום והעבירו את הנשק לאחרים במטרה לשבש את החקירה. כתוצאה ממעשיהם, נגרם מותו של לואי עמאש ושניים מאחיו נפצעו קשה.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון מיום 13.8.2017 הסכים בא כוח המשיב למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים לאור העדר חלופת מעצר. בית המשפט המחוזי קבע כי לאור מהות האישומים המקימים עילת מעצר, בהעדר מחלוקת על תשתית הראיות והעדר החלופה ולנוכח עמדת בא כוח המשיב, יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.
4. ביום 28.11.2017 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטה בה טען לראשונה נגד קיומן של ראיות לכאורה וכן לעניין חלופת הזמן עד לתחילת שמיעת הראיות בתיק העיקרי. ביום 8.1.2018 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים המיוחסים למשיב, בהסתמך על הודעותיו של המשיב עצמו ועדים נוספים שנחקרו על מעורבות המשיב בתקרית. כמו כן ציין בית המשפט כי המותב בתיק העיקרי הציע לבאי כוח הנאשמים מועדים מוקדמים יותר לשמיעת התיק בחודשים ינואר ופברואר 2018, אך הם לא התאימו ליומנם ועל כן נקבעו ההוכחות לחודש מאי. בנסיבות אלו ממילא דחיית הדיונים בתיק אינה מצדיקה סעד של שחרור ממעצר.
5. מכאן הבקשה שלפני להאריך את מעצרו של המשיב. בבקשה נטען כי המעשים המיוחסים למשיב מלמדים על מסוכנות גבוהה ביותר. נוכח האמור ונוכח עונש המאסר הממושך הצפוי למשיב במידע ויורשע, קיים גם חשש להימלטותו של המשיב. בנוסף נטען כי קיים חשש משמעותי לשיבוש הליכי משפט כיוון שמדובר בסכסוך בין קרובי משפחה ומטבע הדברים קיימת האפשרות שהמשיב ינסה להשפיע על עדים. לעניין התקדמות ההליך, דיוני הוכחות בתיק קבועים לחודש מאי 2018, והעיכוב בקיומם נעוץ כאמור בהתנהלות באי כוחם של הנאשמים.
6. בדיון לפני הפנתה באת כוח המדינה לנימוקי הבקשה שפורטו לעיל תוך הדגשה כי האשם לעיכוב במועד תחילת ההוכחות בתיק רובץ לפתחם של הנאשמים, וכי כעת קבועים 4 מועדי דיוני הוכחות בחודש מאי. כן צוין כי מעצרו של נאשם 1 הוארך בהסכמה. מנגד, טען בא כוח המשיב כי לא כל העיכובים היו באשמת ההגנה, וכי אף שחלפו 9 חודשים טרם החל המשפט אשר צפוי להימשך זמן רב בשל ריבוי העדים. לפיכך, נטען תוך הפניה להחלטה בבש"פ 1130/16, כי יש הצדקה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.
7. דין הבקשה להתקבל.
8. למשיב מיוחסות כאמור עבירות חמורות ביותר של קשר לבצע פשע, רצח בכוונה תחילה, ניסיון לרצח ועבירות בנשק. עבירות אלה ונסיבות ביצוען מצביעות על מסוכנות גבוהה הנשקפת מהמשיב, שלא ניתן להפריז בחומרתה.

9. המדובר בהארכת מעצר ראשונה. וכפי שכבר נפסק לא פעם -

"רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לביטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסאלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה - שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם - אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים - יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משיועד הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר - ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת" (בש"פ 2646/97 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 526, 528-527 (1997))

כן ראו: בש"פ 6910/13 מדינת ישראל נ' קבלאן, פסקה 17 (17.10.2013); בש"פ פטר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.6.2013); בש"פ 3517/14 מדינת ישראל נ' ג'ורבאן, פסקה 13 (25.05.2014); ובש"פ 2674/17 מדינת ישראל נ' גילאוי, פסקה 12 (27.3.2017), להלן: ענין גילאוי; ובש"פ 4755/17 מדינת ישראל נ' פלוני (14.6.2017).

13. אכן, לעתים התארכות משמעותית וחריגה של ההליך שלא באשמת הנאשמים עשויה להצדיק בחינה של אפשרות לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני גם מקום שמלכתחילה אין הצדקה לכך (בש"פ 828/04 מדינת ישראל נ' בוטביקה, פסקה 7 (30.1.2004); ענין גילאוי, פסקה 13; בש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה, פסקאות 9-10 (25.2.2016), אך אין זה המקרה שלפני.

10. אשר על כן מוארך בזה מעצרו של המשיב ב- 90 ימים החל מיום 8.3.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 18294-06-17 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ז באדר התשע"ח (4.3.2018).

ש ו פ ט